

χρότητος ἥτις διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὡμολόγησε τὸ πταίσμα του.

— Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν νέαν, σὲρ Ἰών; Ἀτεχνῶς ἀποκρίνεσθε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, γινώσκων ὅτι ἡ ζωὴ σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εἰλικρινείας τῶν ἀποκρίσεων, εἶπεν ὁ βασιλεὺς σπουδαίως σοβαρευθεὶς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, τὴν ἔχω ἰδῆ, ἀπεκρίθη ὁ νομάρχης, τὴν γλῶσσαν τραυλός, τὰ χεῖλη τρέμων.

— Ποῦ τὴν ἔχετε ἰδῆ;

— Εἰς τὴν Ἀμισφιέλδην.

— Εἰς ποῖαν περίστασιν;

— Εἶχεν ἔλθει νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ Οὐάλλακος Μάξουελ.

— Καὶ τῆς τὴν ἡρνήθητε, ἐπειδὴ ἀπέπτυσσε τοὺς ὅρους σας, ὅρους ὑβριστικούς πρὸς τὴν νέαν, ὅσον ἀτιμητικούς καὶ πρὸς σας. Λέγετε, εἶνε αὐτὸ ἀληθές;

— Κατησχυμένος ὁμολογῶ, Μεγαλειότατε, τὸ πταίσμα μου· ἀλλ' εἰμαι ἔτοιμος νὰ δώσω πᾶσαν ἱκανοποίησιν ἐντὸς τῶν δυοῶν μου· ἀνατίθεμαι εἰς τὰς προσταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀγχόνης ἔνοχος εἰσθε, σὲρ Ἰών. . . Ἀλλ' ὅμως δὲν θέλω νὰ σας τιμωρήσω ὅσον ὥφειλα. . . Γινώσκετε ὅτι ἡ Μαρία καὶ ὁ Οὐάλλαξ, οὗτινος ἐπληρώσατε τὰ λύτρα, ἀνταγαπῶνται. Εἰς αὐτὸν τὸν νέον νὰ δώσετε μίαν ἔπαυλιν, καὶ ὅχι ὀλιγώτερα τῶν πενήντα στρεμμάτων γῆς, καλῆς ὁμῶς καὶ ἀπηλλαγμένης ἀπὸ παντὸς φόρου, ἐνόσφ ζῇ αὐτός ἢ ἡ σύζυγός του. Περιπλέον, θὰ προσθέσετε εἰς αὐτὰ καὶ ἀγέλας, καὶ κατοικίαν ἀνετον μετὰ τῶν ἀποχρῶντων ἐπίπλων καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων. Ταῦτα ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Καὶ ἂν οἱ ὅροι μου οὗτοι σας φανῶσι βραεῖς, σας δίδω νὰ ἐκλέξετε ἢ αὐτούς, ἢ τὴν εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον ἀνάρτησιν τοῦ ἀξιολόγου ὑποκειμένου σας, πρὶν ἢ δύσῃ ὁ ἥλιος.

— Τὰ πρῶτα δέχομαι ὅλα, μεγαλειότατε, ὑποσχόμενος νὰ μὴ ἀμελήσω τίποτε πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν τῶν νέων.

Τότε εἰσῆλθη καὶ ὁ Οὐάλλαξ· ἡ δὲ Μαρία τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἀμφοτέροι ἐγονυπέτησαν πρὸ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἰάκωβος τοὺς ἀνῆγειρεν εἰπών·

— Εἰς δεινὴν δοκιμασίαν ἐβάλληκε ὁ ἔρωσ σας, καὶ ἀπεδείχθη εἰλικρινής. Ἀκουσε, Οὐάλλαξ· ἡ Μαρία ἔχει νὰ σὲ φέρῃ προῖκα· τὸ πόθεν, αὐτὴ θὰ σὲ ἐξηγήσῃ. Θέλω νὰ σας ἰδῶ ἡνωμένους πρὶν ἀναχωρήσω, καὶ θὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν γάμον σας. Κυττάξετε νὰ ἀνταμείψητε διὰ πολλῆς φιλοστοργίας τὴν μητέρα σας· ἡ καὶ ἐμὴν, ἔκαμε καὶ διὰ τοὺς δύο σας πολλά. Πιστεύω ὅτι ὅλοι ἐδῶ οἱ κάτοικοι χρόνους πολλοὺς θὰ ἐνθυμοῦνται τοῦ Καλοῦ βασιλέως τοῦ Παύλου τὴν ἐπίσκεψιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα Alphonse Karr. Μετὰρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης συλλογῆς)

Καὶ ἀληθῶς, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ξένος εὗρεν ἀνθράκην καὶ παχύσαρκον κόρην, ἥτις ἐφαίνετο ἡλικίας εἰκοσιεσσάρων μέχρις εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἦτο προ-

δήλως *συγυρισμένη*, ὡς ἐδείκνυν τοῦτο κεκρύφαλος κεκοσμημένος διὰ τριχάπτων, μανδύλιον μεταξωτὸν περὶ τὸν τράχηλόν της, συμπτυσσόμενον ὀπισθεν διὰ καρφίδος, ὅπως ἀφίγη γυμνὸν τὸν αὐχένα, καὶ ποδὶ ἐκ τεφρόχρου μεταξωτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, κυανοὶ καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ὡς αἱ τῶν νεανίδων τῆς Νορμανδίας, ἦσαν βαθεῖς, διαύγεις καὶ διαφανεῖς ὡς ὕεος, εἶχε δὲ εὐρὺ καὶ ἀμβλὺ τὸ βλέμμα, ὅπερ ἀδύνατον ἦτο νὰ συναντήσῃ ἢ ἀνακόψῃ ἄλλου ὀφθαλμός.

— Εἰσθε, εἶπεν εἰς τὸν ξένον, ὁ κύριος Ἑρνέστος Ζιρώ.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Πολὺ καλὰ. Ἐρχεσθε νὰ χρησιμεύσετε ὡς γραμματεὺς τοῦ κ. Χαμέλ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἂν μ' εὐρήτε τῆς ἀρεσκείας σας, σεῖς πρῶτον καὶ αὐτὸς κατόπιν.

— Πολὺ καλὰ. . . Ἦξεύρετε ὅτι ὁ κ. Χαμέλ εἶνε γέρον καὶ ἀσθενής;

— Μάλιστα, δεσποινίς, καὶ ὅτι ἀνταμείβει δικαίως δι' ὅλης του τῆς ἐμπιστοσύνης τὰς περιποιήσεις σας.

— Πολὺ καλὰ. . . καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν ὑπηρετήν, ὅστις εἰσήγαγε τὸν ξένον:

— Πήγαινε, πατέρα, τῷ εἶπε.

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἀπεσύρθη.

— Ἐχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν, κύριε Ζιρώ, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κυρίου Χαμέλ. . . διότι τὸν ἀγαπῶ ὡς πατέρα μου. Ὁ κύριος Χαμέλ εἶνε παρὰ πολὺ γενναῖος καὶ εὐαίσθητος. Εἶνε τὰ μόνοντα ἐλαττώματα, καὶ δὲν κατῴρωσα δυστυχῶς νὰ τοῦ τὰ ἐξελείψω. Πρέπει νὰ βλέπω ὅσα γράμματα λαμβάνει καὶ ὅσα στέλλει, ὅχι ἀπὸ περιέργειαν, — δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλαττωμα δόξα τῷ Θεῷ — ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν προφυλάττω ἀπὸ πράγματα, τὰ ὅποια ἡμποροῦν νὰ τὸν λυπήσουν ἢ νὰ τὸν φέρουν εἰς καμμίαν ἀπερίσκεψιν. Θὰ σας δείξω δὲ μάλιστα ἐν γράψιμον, τὸ ὅποιον πρέπει εἰδῶς νὰ προσέχωμεν.

Ἡ δεσποινίς Ἀναστασία ἐσήμανε, καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐνεφανίσθη.

— Πατέρα, τῷ εἶπε, πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου ἕνα μικρὸ κασσελάκι μαῦρο. Εἶν' ἐπάνω εἰς τὸ κομμύ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Ἑρνέστος Ζιρώ, ἐνῷ ὁ γέρον Βιμέ ἐξετέλει τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ παραγγελίαν, διατί ὁ κ. Χαμέλ θέλει γραμματέα;

— Διὰ νὰ τοῦ ἀναγινώσκῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ὁσάκις δὲν κοιμᾶται. Πολὺν καιρὸν ἐδίστασα νὰ ὑπακούσω εἰς αὐτὴν τοῦ τὴν ἰδιοτροπίαν, διότι ἐφοδούμην μήπως ἔλθῃ κανὲν νέον πρόσωπον, τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἀρέσῃ τοῦ κυρίου Χαμέλ, ἢ καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν γαλήνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν διατηρῶ μὲ τόσας προφυλάξεις καὶ μὲ τόσῃ ἐπιμέλειαν. . . Ἀλλ' ὁ κ. Γισάρ μοῦ εἶπε τόσα καλὰ διὰ σας, καὶ τόσον μ' ἐβεβαίωσε, ὅτι δὲν μοῦ ἠθέλατε ἐναντιωθῆ εἰς τίποτε ἀπὸ ὅσα κάμνω διὰ νὰ καταστήσω εὐτυχεῖς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ κ. Χαμέλ, ὥστε συνήνεσα νὰ σας δεχθῶ ὡς γραμματέα του.

Ἐπροσπάθησα κατ' ἀρχὰς νὰ τοῦ κάμω ἐγὼ τὸν γραμματέα, τόσον εἰμαι ἀφωσιωμένη εἰς τὸν σεβαστὸν μου αὐθέντην. Ἐμαθὰ ν' ἀναγινώσκω εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. . . ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἦξεύρω νὰ διαβάξω, δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὅχι μετὰ γαλοφῶνας, κ' ἔπειτα ἡ φωνή μου εἶνε μονότονος καὶ τὸν κουράζει.

Ὁ γέρον Βιμέ ἐπανήλθε κομίζων τὸ κιβώτιον.

— Πατέρα, πολὺ ἄργησες. Ἐνα κομμὸ καὶ ἕνα κασσελάκι μαῦρο ἦτον μέσα ἔς τὴν κάμαρα. Ἡμποροῦσε νὰ τὸ εὕρῃς καὶ νὰ τὸ φέρῃς γρηγορώτερα. Κύτταξε νὰ εἰσαι πειὸ σβέλτος. Πήγαινε τώρα ν' ἀνάψῃς φωτιὰ εἰς τὸ μαγειρεῖο, καὶ ὅταν ἀνάψῃ νὰ ζεστάνῃς τὸ γάλα.

Ἡ δεσποινίς Ἀναστασία ἤνοιξε τὸ μικρὸν κιβώτιον διὰ κλειδίου, ὅπερ ἐξέλεξεν ἐξ ὀρμαθοῦ κρεμασμένου ἀπὸ τῆς ζώνης της, κ' ἐξήγαγεν ἐπιστολήν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Ζιρώ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς:

«Πῶς γίνεται, ἀγαπητέ μου θεῖε, νὰ μένουν ὅλοι μου αἱ ἐπιστολαὶ χωρὶς ἀπάντησιν;» . . . κτλ.

— Τὸ γράψιμον αὐτὸ εἶνε τοῦ κ. Χαμέλ, εἶπεν ἡ δεσποινίς Ἀναστασία. Ὁ νέος αὐτός εἶνε κακοῤῥόϊζικον ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐμποδίσωμεν νὰ ἐμβῇ ἐδῶ· θὰ κατέστρεφε τὸν θεῖόν του, καὶ θὰ ἐπότιζε πικρίας τὰ τελευταῖα ἔτη, τὰ ὅποια τοῦ μένουν νὰ ζήσῃ. Ἐννοεῖτε, ὅτι δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ εἶχεν ὁ κ. Χαμέλ οἰκογένειαν, καὶ ν' ἀπαλλαγῶ τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὰς φοβερὰς φροντίδας, εἰς τὰς ὁποίας μὲ κατεδίκασεν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπάθειά μου. Ἀλλ' ὁ ἀνεψιὸς αὐτός, τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν ἀπὸ παιδί, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ, ἀδελφὸς τοῦ κ. Χαμέλ, ἀπέθανε συγχυσμένος μαζύ του, ὁ ἀνεψιὸς αὐτός τίποτε ἄλλο δὲν συλλογίζεται παρὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ θεῖου του, τὴν ὁποίαν θὰ κατασπαταλήσῃ. Ἐπαυσε μάλιστα καὶ νὰ γράφῃ εἰς τὸν θεῖόν του, ἐκτὸς μίαν ἢ δύο φορὰς τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα του δὲν τὰ λαμβάνει ὁ κ. Χαμέλ, καὶ νομίζει ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του οὐδὲ κἂν τὸν συλλογίζεται. — Ἡμπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε αὐτὸ τὸ γράψιμον;

— Πιστεύω, δεσποινίς· ἀλλὰ δι' ἀσφαλείαν δὲν θὰ σφραγίσω οὔτε θ' ἀποσφραγίσω κανὲν γράμμα τοῦ κ. Χαμέλ, πρὶν σας τὸ δείξω. Τοιουτοτρόπως θὰ σας βοηθήσω ὅσον ἡμπορῶ εἰς τὸ φιλάνθρωπον ἔργον, τὸ ὅποιον ἀνελάβετε μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσῃ ἐπιμονήν.

— Ὁ μισθός σας εἶνε ὀλίγος, ἀλλὰ θὰ φροντίσω νὰ αὐξηθῇ, ἀρκεῖ νὰ . . . εὐχαριστηθῇ ὁ κ. Χαμέλ ἀπὸ σας, διότι ἐγὼ δὲν ἐπιδιώκω ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ ταλαίπωρος ἐμὲ μόνον ἔχει.

Οὕτως ἐγκατέστη ὁ Ἑρνέστος Ζιρώ παρὰ τῷ κ. Χαμέλ.

Ὁ γέρον ἦτο λίαν καταβεβλημένος. Ἡ δουλεία καὶ ἡ μόνωσις, δι' ὧν τὸν περιέβαλλεν ἡ Ἀναστασία, εἶχον καταστήσει αὐτὸν σχεδὸν παλίμπαιδα. Ὁ Ἑρνέστος

υπεβλήθη επί τινα χρόνον εἰς λεπτομερестаτήν δοκιμασίαν. Ὁσάκις ἦτο μόνος μετὰ τοῦ κ. Χαμέλ, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ μεσότοιχα εἶχον καὶ ὧτα καὶ ὀφθαλμούς. Ὁ γέρον Βιμέ, πατὴρ καὶ ὑπὲρτης συγχρόνως τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας, εἶχε πάντοτε πρόφασιν τινα πρόχειρον, ἵνα εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Χαμέλ.

Οὗτος δὲ ταχέως ἠγάπησε τὸν Ἑρνέστον, ὅστις ἀνεγίνωσκε καλῶς καὶ ἤκουεν εὐχαρίστως τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος, ζῶντος ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ οὐδέποτε λαλοῦντος περὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ δεσποινὶς Ἀναστασία οὐδ' εἰς τὸν πατέρα τῆς αὐτὸν ἄφινε μόνον τὴν προσωπικὴν τοῦ κ. Χαμέλ θεραπείαν. Οὐδὲν παρημέλει ὅπως πᾶσα τοῦ εὐχαρίστησις καὶ ἀνακούφισις προέρχεται παρ' αὐτῆς μόνῃς καὶ — ὡς τ' ὠμολόγησε πρὸς τὸν Ἑρνέστον — μόνον μετὰ μακρῶς καὶ καρτερικῶς ἀλλὰ ματαίους ἀγῶνας, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προσλάβῃ βοήθον.

Ὁ Ἑρνέστος ὑπέστη τὰς δοκιμασίας τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ κατέκτησε ταχέως τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς, ὡς ταχέως εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν τοῦ κ. Χαμέλ. Ἡ καρδιά μάλιστα τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας συνεκινήθη αἰφνης ἐξ αἰσθημάτων νέων εἰς αὐτὴν καὶ ἀγνώστων, ὁ δὲ Ἑρνέστος ἤρχισεν ἀσκῶν ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν, ἥς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν εἶχε συνειδησιν.

— Πατέρα, εἶπεν αὕτη ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν γέροντα Βιμέ, τὰ ὑποδήματα ἦσαν σήμερον καθαρισμένα ἐλεεινά, καὶ εἰς τὸ πιθάρι τοῦ μαγειριοῦ δὲν εἶχε κόμπον νερό. Σ' ἐμάλωσα τόσας φοαῖς διὰ τὴν ἀμέλειάν σου, ἀλλὰ σύ... καρφὶ δὲν σοῦ καίεται. Ἄν βαρησάι νὰ δουλεύης, πές το, ... σὲ πληρόνω καὶ κοπιᾶξεις 'ς τὸ καλὸ. Ἀπὸ ὑπηρεταίς, ἄλλο τίποτε... με τὸν μισθὸν ποῦ δίδωμεν.

Ὁ γέρον Βιμέ δὲ δικιολογήθη ὡς ἠδύνατο.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ τὰ κάμνω ὅλα, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Ἀναστασία. Ἐπέρασα ὅλην μου τὴν νεότητά νὰ δουλεύω διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἀφιέρωσα ὅλην μου τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχατόγηρον, καὶ κανεὶς δὲν μὲ βοηθεῖ. Ὅταν σ' ἔχω ἀνάγκην εἶσαι εἰς τὸ καπηλειό· καὶ χθὲς ἀκόμη σ' ἐζήτησα τρεῖς φοαῖς· ποῦ ἦσουν; 'ς τὸ βαρέλι, βέβαια. Καὶ ὅμως κοντεύομεν εἰς τὸν σκοπὸν μας· ὁ γέρος ὅπου καὶ ἦνε τελειώνει. Ἀλλ' ἔννοια σου, καὶ καθένας θὰ πάρῃ ὅ,τι ἀξίζει. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω βέβαια νὰ πεινάσῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ κάμω ὅ,τι θὰ ἔκαμουν ἂν ἦμουν περισσότερον εὐχαριστημένη.

— Ὅ,τι ἤμπορὰ κάμνω, ἀπήντησεν ὁ γέρον· καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἐκάθισα διὰ τὸ χατῆρί σου τρία τέταρτα τῆς ὥρας μέσα εἰς ἕνα δουλάπι... καὶ ἤρχομαι νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἄκουσα...

— Λέγε λοιπὸν γρήγορα.

— Ὁ γέρος ὠμιλοῦσε διὰ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ. Δὲν ἤξεύρω τί βιβλίον τοῦ ἐδιάβαζε ὁ κύριος Ἑρνέστος, ἀλλ' ἔφαγον τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε: Αὐτὸ τὸ βιβλίον μὲ

μελαγχολεῖ πολὺ... μοῦ ἐνθυμίζει τὸν καὶ μένον τὸν ἀδελφόν μου.

«— Εἴχατε ἀδελφόν; τοῦ εἶπεν ὁ κ. Ἑρνέστος.

«— Ναί, εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ, ἕναν ἀδελφόν μὲ τὸν ὁποῖον ἡμεθα μαλωμένοι, ἐξ αἰτίας μου, ὅταν ἀπέθανε. Τὸ ἔχω ἀπὸ τότε βάρος εἰς τὴν συνειδήσιν μου. Ὁ ἀδελφός μου θὰ μ' ἔδωκε τὴν κατάραν του πρὶν ἀποθάνῃ.

«— Μὴ τὸ πισεύετε, εἶπεν ὁ κ. Ἑρνέστος.

«— Πῶς τὸ ἤξεύρετε.

«— Ἡμπορεῖ ποτὲ ἀδελφός νὰ καταρσθῇ ἀδελφόν;

— Καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ἑρνέστος τοῦ εἶπε πολὺ ὠραῖα πράγματα, διότι ὁ γέρος ἔκλαιε.

— Ἐκλαίει; εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Θὰ εἰπῶ τοῦ ἱατροῦ νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὰ κλάματα, καὶ θὰ παραγγείλω τοῦ κ. Ἑρνέστου νὰ μὴ τὸν κάμνῃ νὰ κλαίῃ. Αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει διόλου. Ἐπειτα;

— Ἐπειτα ὠμίλησαν διὰ τὸν ἀνεψιόν.

— Ἀ, ἔ!

— Ἀκουσα νὰ λέγουν: «Εἶνε κακὸ ὑποκείμενον! Ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν θεὸν του».

— Ποῖος τὸ ἔλεγε αὐτό;

— Δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο, ἀλλὰ τὸ ἔλεγαν.

— Δὲν ἔδωσε κανεὶς ἀπάντησιν;

— Ναί, εἶπε ἄποιος: «Ἰσως δὲν εἶνε ἀληθινόν».

— Πολὺ καλὰ. Πήγαινε νὰ εἰπῇς τοῦ κ. Ἑρνέστου νὰ ἔλθῃ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ κάθισε κοντὰ εἰς τὸν γέροντα.

Ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας ἔσπευσε νὰ τῇ ὑπακούσῃ. Ἐσπευσε δ' ἐπίσης καὶ ὁ Ἑρνέστος.

(Ἐπειτα συνέχισα.)

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑΣ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

— Ἰδέ, Μεγαλειότατε, καὶ ὑμεῖς ἐφέντηδες, ἀνεφώνησεν ὁ Φαῖδ ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Ὑπάρχει τι δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ θεῖον φῶς, ὅπερ, ἀντανακλώμενον ἐπὶ τὴν γῆν, καλύπτει μὲ ἀργυρὰ φήγματα τὰς πλατάνους καὶ μᾶς δεικνύει διὰ χροιας ἀσφαοῦς μὲν, ἀλλὰ τερπνοτάτης, τὸ μάρμαρον λευκότερον, τὰ δένδρα πρασινώτερα, τὴν θάλασσαν διαυγεστέραν καὶ τὸν οὐρανὸν ὠραιότερον;... Ποία μελωδία τουρκικὴ ἢ ἀραβικὴ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ δειλὸν ἄσμα τοῦ γρούλλου, ὅστις θυραυλεῖ πρὸς τὴν ἐρωμένην του;... Ποία τέρψις ὑγιεινότερα τοῦ νὰ διαδράμῃ τις ἐφιππος τὴν ὠραίαν καὶ πυκνόδενδρον ταύτην ἐξοχὴν, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὁποίας μετ' ὀλίγον θ' ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος;... Μεγαλειότατε, τὸ ἀνάκτορον ὡμῶν εἶνε ἄξιον τοῦ σουλτάνου, ὅστις τὸ ἔκτισεν, εἶνε μεγαλοπρεπὲς ἀνθρώπινον ἔργον, ἀλλ' ἡ φύσις εἶνε ἐτι λαμπροτέρα, διότι εἶνε ἄξια τοῦ Ἀλλάχ, ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτήν...

— Καλὰ λέγεις, Φαῖδ, ἡ εὐγενεστάτη ἀ-

πόλαυσις, ἣν δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ αἰσθανθῇ ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότης καὶ ἄνευ μέτρου, εἶνε ἡ θεὰ τῆς περικαλλοῦς ταύτης γῆς, ἔνθα ὁ Ἀλλάχ βασιλεύει καὶ ἐγὼ κυβερνῶ...

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίζ, ἐχαίρετίσε, φέρων, κατὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα, τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ δὲ ἐφέντηδες ὑπέκλιναν ἐνώπιον τοῦ μονάρχου αὐτῶν, ὅστις πάρχυντα ἐπανάλαβεν εὐθυμότερον:

— Ὑπάγωμεν· ἀκολουθήσωμεν καθ' ὁλοκληρίαν τὰς συμβουλὰς τοῦ Φαῖδ. Εἰς τοὺς ἵππους σας, ἐφέντηδες! Φρονῶ ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ὠραιότερον τοῦ νὰ ἴδῃ τις ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ἔχων ἅμα ἐν ἀγκάλαις ὠραίαν κόρην. Θέλω σὰς ἐπανιδεῖ παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ ἐν Τσάμλιτζα.

— Παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ, τῇ δουλεπόρῳ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος; εἶπεν ὁ Τζελλὰλ-βέης. Τί ὠραία ἰδέα, νὰ ὑπάγῃ τις νὰ ἐξυπνίσῃ τὰς χαριέσσας ἐκείνας τρυγόνας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀνείρων των καὶ νὰ ἀναστατώσῃ τὴν οἰκίαν τῆς γραίας... Τοὺς ἵππους γρήγορα, τοὺς ἵπποκόμους! Πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.

Οἱ αὐλικοὶ ὤρμησαν εἰς τοὺς σταύλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήγαγον τοὺς ἀραβικοὺς ἵππους των. Καίτοι δὲ ὁ ἐγκέφαλός των εἶχε ταρραχθῇ ἐκ τῶν γαλλικῶν καὶ ἰσπανικῶν οἶνων, οὐχ ἦττον ὅμως ἐκρατήθησαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ἐφιππίων τῶν ὀρμητικῶν ἵππων καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν τῇ ὁδῷ, διευθυνόμενοι εἰς Τσάμλιτζαν.

Ὁ σουλτάνος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ Τζελλὰλ καὶ τοῦ ποιητοῦ Φαῖδ, τῶν δύο εὐνοουμένων τοῦ παρόντος, θεώρησεν ἀναχωροῦντας τοὺς προσκεκλημένους τοῦ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν ἵππων, βαθμηδὸν ἐκλιπόντα ἐν τῇ ἀποστάσει, εἴτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Φαῖδ-βέην τῷ εἶπε μετὰ μειδιάματος ὠχρὸς καὶ δυσπιστῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐξέφραζον τὰ πελιδνὰ χεῖλη του:

— Ἀγώμεν καὶ ἡμεῖς τώρα, ὁδήγησόν με εἰς τῆς ἀνικῆτου σου καὶ ἄς λησμονήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὅτι εἶμαι ὁ σουλτάνος.

Β'

Ἡ κατοικία τοῦ Χατζῆ-Ρεσιδ-Μολλά (ιεροδιδασκάλου), ἐφαίνετο θορυβώδης, καὶ λυγμοὶ ἀντήχουν ἐξ αὐτῆς...

Ἦτο ἡμέρα Ἀπριλίου, ὁ ἥλιος ἔμενε κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν νεφῶν, ὧν ἡ κατηφὴς χροιά ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπεικόνισμα τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς τῆς Ἀζιζῆς, ἀνεψίας τοῦ Μολλά.

Ἡ δυστυχὴς νέα εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς τὸ πλέον μεμονωμένον καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον τοῦ κονακίου¹.

Διὰ τοῦ τετριμμένου δικτυωτοῦ τῆς θυρίδος ἔβλεπε τὴν προσέλευσιν καὶ ἀναχώρησιν τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων, οἵτινες ἤρχοντο εἰς τὴν ἀνδρωνίτιν (σελαμιλί) ἵνα παρηγορήσωσι τὸν Ρεσιδ διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν, ἣν ἐσχάτως ὑπέστη.

Ἀφνης πρὶν ἡ νεᾶνις προφθασῇ ν' ἀπομακρυνθῇ, μοιλάδες ἐξήλθον τῆς οἰκίας,

1. Κονάκ τουρκιστί, μέγαρον, μεγάλη κατοικία.